

Vysoké učení technické v Brně
Fakulta informačních technologií

Bezpečnost informačních systémů

Mystery of BIS

30. listopadu 2016

Dominika Regéciová

Deník kapitána pirátské lodi Black Cats

19. Listopad 1616

Připlouváme na ostrov Egret, kde se mám sejít se starým přítelem Arlongem. Už dlouho jsem toho mizeru neviděl. Poslal mi tajnou zprávu, že se potřebuje sejít u U dřevěné nohy, kde se scházíme pouze kvůli nejdůležitějším záležitostem a proto očekávám velké zprávy. Naposledy jsem ho viděl před rokem, kdy se údajně honil za velkou rybou. Že by jeho snažení přineslo nějaké ovoce?

20. Listopad 1616

Jsem v pekelné situaci. Včerejší setkání nedopadlo dobře.

Arlong je mrtev. Zabil ho Černovous a teď jde i po mně. Jen tak tak jsem utekl jeho čepeli.

Předtím, než se však Arlongova duše vydala na poslední plavbu do země zaslíbené, stihl mi předat mapu. Prý ukrývá tajemství temných vod **Mystery of BI8**. Arlong tvrdil, že pokud odhalím všechny kousky skládanky, získám neskutečnou moc. Jde o peníze? Či jinou cennou komoditu?

Nemám moc informací, ale alespoň vím, kde začít. Arlong mi naznačil, že mám plout k malému ostrůvku, kterému otřelí námořníci říkají **Zápočet není**.

Na zadní straně jsem našel další pomoc od starého dobráka Arla: „*Jedno tajemství najdeš, jen když budeš vyzvídat u obchodníků, kteří obchodují mezi dvěma ostrovy*“.

Celá posádka se shodla, že je to úkol jako šitý pro Black Cats. Prozkoumáme ostrovy a získáme tajemství.

Pro Arlonga.

Nemáme moc času. Získal jsem sice před Černovousem náskok, ale nelze spoléhat, že to tak bude na dlouho. Mám předtuchu, že máme tak týden. Bude to stačit? Nebo se již brzy znovu shledám s Arlongem?

21. Listopad 1616

Krátce po svítání jsme vpluli do vod **Mystery of BI8**.

Hned v přístavišti jsem narazil na Bezrukého Johnnyho WI8e Wildea, ale jen jsme se pozdravili. Prý se mám pak stavět, že pro mě má práci za 7 tisíc zlatých. Slíbil jsem mu, že se ukážu. Pokud tedy přežiji, dodal jsem si v duchu.

Ostrov Zápočet není má jen jednu hospodu **ZNE8**. Pěkněj pajzl, připomněl mi mé dětství na ostrovech La Fita Vuta. Tehdy jsme si s bandou říkali Street Fighters, to byly časy.

Hospodská Nes byla příjemná a hlavně ukecaná. Což se hodilo. Všiml si toho i starý Googleit, který mě trkl, když nám Nes přinesla druhou rundu.

„Kapitáne, víte, já znám ten typ ženských, jako je Nes. Velký srdce, ještě větší náruč, ale hlavně vykecá i to, co neví. Myslím, že bychom se dámičce měli podívat na zoubek.“ Přikývl jsem.

„Máš pravdu, Googleite, také si myslím, že něco ví. Ale jak ji donutíme mluvit?“ Googleit se usmál.

„Jestli dovolíte, kapitáne, já bych věděl. Kdysi jsem byl s jednou takovou Nes ženatej, víte? Mám na ní techniku, které říkám **buffer overflow**.“

Pak si pozval Nes ke stolu. Chvilí ji chválil šaty, pak zase vlasy, neuteklo ani pár minut a už mu seděla na klíně, rukou si hrála s jeho chlupy na hrudi a nahlas mu vykládala, jak si šaty sama šije, kam chodí na manikúru a spoustu dalších věcí. Myslel jsem, že umřu žizní (nebo na nudu), když v tu chvíli to řekla.

„Tajemství, které hledáte je G.“ Pak zase spustila o jakési kosmetice na vlasy. Podíval jsem se vytřeštěně na Googleita, který se jen uškleboval.

„Nes, G? Jsi si jistá? Opravdu je to ono tajemství?“ Zeptal jsem se potichu. Nes se ale zatvářila nechápavě.

„Tajemství? O čem to mluvíte, drahý příteli? Já a tajemství? No to by dopadlo! Však já řeknu i to, co nevím! Ale jestli se zajímáte o záhady, jděte za rybářem **Nmapem**, ten byl vždycky do těchto věcí a vyzná se nejlíp v

okolí.“ Ještě se na nás usmála, poplácala Googleita po zádech a šla dál čepovat pivo. Naklonil jsem se ke Googleitovi. „Tak za tohle máš, můj brachu, zítra volno.“

Po obědě jsme se sešli s rybářem Nmapem. Ten nám řekl o další ostrovech **ptest1**, **ptest2**, **ptest3** a **ptest4**. Myslím si, že věděl víc, než nám řekl, ale neměl jsem nic na úplatek, tak jsem to nechal být. I tak byl užitečný. Díky jeho pomoci jsem vyčetl, že je celkem 9 tajemství. Na ostrově ptest1, kam se chceme vydat dál, čekám 2. Na jednom z ostrovů pak budou hned 3, ale zatím si nejsem jistý, na kterém.

Ostrov ptest1 nebyl velký. Byla zde škola s jediným učitelem, nějakým panem **Smithem**. Hned jak nás viděl, pustil se s námi do řeči. Nezapomněl se zmínit ani o svém zrzavém kocourovi **Mickovi**. Ten se ukázal vzápětí a už se mi usadil na rameni. Protože mám kočky rád, začal jsem ho drbat za uchem. K mému překvapení jsem zjistil, že má za obojkem od společnosti **ssh** ukryté tajemství **B**.

Na ostrově byl už jen webový sad, který byl ovšem hlídán. Chtěli jsme projít, ale chlap na stráži nás zastavil. „Jméno a heslo!“ vykřikl.

Zkusil jsem snad vše. Nic nefungovalo. Začal jsem na něj křičet. Nic. Zkusil jsem mu pohrozit prstem, když v tom jsem se omylem dotkl jednoho knoflíčku s písmenkem H.

„Navštivte Frantu na ostrově ptest4.“ řekl.

„Cožeto?“

„Jméno a heslo!“

Tak jsme zkusili štěstí s ostrovem ptest4. Zjistili jsme, že František je majitel knihkupectví. Prohledali jsme celý obchod a v jedné z knih jsme našli tajemství **I**.

22. Listopad 1616

Dostali jsme echo od Johnnyho Wl8e, že se na nás chystá Černovous. Zřejmě nás celou dobu sledoval, převít jeden. Proto jsem schovali loď za skaliska mezi ostrov Zápočet není a ptest1 a trávili den přípravou na útok. Kromě starého Googleita, který dostal slíbené volno. Bohužel to trochu přehnal s rumem a k večeru spadl přes palubu. Docela to trvalo, než jsme ho vytáhli zpět. Ptal jsem se ho, zda ho někdo neshodil, ale popřel to. Později tvrdil, že ve vodě viděl žraloky, ale věřte mu to.

23. Listopad 1616

Johnny Wl8 měl pravdu. Krátce po poledni na nás zaútočili Černovousovi muži. Naštěstí byli bez kapitána. Proběhl krátký boj, při které došlo ke zraněním na obou stranách, ale díky Johnnymu jsme to zvládli. Dlužím tomu staroušovi flašku rumu.

24. Listopad 1616

Opět jsme při plných silách, starý Googleit již vystřízlivěl a jsme zase na honu za tajemstvím. A začali jsme tam, kde jsme skončili, na ostrově ptest1.

Opět byl před vstupem ten divný týpek. Opět po nás chtěl jméno a heslo. Ale ať jsme zkoušeli cokoli, tak to nefungovalo. Tak jsem šli bokem a hádali se, co dál. Jen Googleit mlčky sledoval stráž a něco si pobrukoval.

„Googleite, co si myslíš ty?“ zeptal jsem se ho.

„Kapitáne, vidíte tu čapku? Že tam má něco napsaného?“ Otočil jsem se na hlídku. Opravdu měl něco na své fešné čepici. Něco jako **Set-Cookie: LOGGED_IN=False**.

„Co to ale znamená?“ Googleit se usmál. Samozřejmě, že to věděl. Ten chlap ví všechno, povzdech jsem si.

„To je heslo klubu milovníků sušenek, kapitáne. Myslím, že už vím, jak na něj“.

Pak přešel k hlídce. Zašátral v kapse kabátu, něco vytáhl a dal to chlapíkovi do ruky. Ten jen kývl a uvolnil

Googleitovi cestu. Ten se na nás zazubil a mávl, že máme jít za ním. Na druhé straně brány jsme pak našli tajemství A vyryté na jednom stromě. Když jsem se dodatečně ptal, co strážný dostal, že nás pustil, Googleit přiznal, že to byla sušenka s extra čokoládou. A protože jsem muž bez cti, znovu jsem cestou zpět zaútočil na knoflík hlídače.

„Najděte na ptest4 sýpku na obilí **sql.conf**.“ Vypadlo z něj.

Poté jsme se přesunuli na ptest2. Googleit opět zabodoval, všiml si lehké děvy, která stála před vchodem do místní hospody **Ftp**.

„Kapitáne, nechcete ji oslovit?“

„Blázníš? Však jsem švorc!“

„Víte, co se říká, s úsměvem člověk nejdál dojde.“ Tak jsem potlačil zbytek své hrdosti a vykročil k mladé dámě.

„Zdravím, krásko, mé jméno je Smith.“ A nasadil jsem ten nejlepší úsměv, jaký jsem uměl. K mému překvapení žena přikývla a ukázala rukou na staré dveře na konci ulice. Poděkoval jsem a šel po svých. Jednalo se o očividně opuštěný dům, dveře byli bez zámku. tak jsme šli dovnitř. Byla tam jedna malá místnost se stolem uprostřed. Na něm byla láhev, ve které bylo napsané tajemství **D**.

Díky hlídačovy jsme věděli, že se máme opět vrátit na ostrov ptest4. Tam jsme šli na jistotu do sýpky na obilí. Byla zamčená, ale to nám nevadilo, tajemství totiž bylo už na samotném zámku. Bylo to tajemství **H**.

25. Listopad 1616

Ostrov Mystery of B18 zastihla silná bouře a není jasné, kdy se moře zase udobří. Navíc o víkendu připlují do oblasti ostrovů celé flotily obchodníků, kuplířů a pirátů. Nebude bezpečné opouštět úkryt. Možná je to dobře, posádka si zaslouží trochu klidu a loď by již potřebovala dát do pucu. Pokračovat budeme zase v pondělí.

28. Listopad 1616

Po klidném víkendu opět vyrážíme na honbu za tajemstvím. Čas se nám krátí, cítím to.

Dopluli jsme na ptest2, kde se k mému překvapení nacházel Úřad pro evidenci obyvatel a výběr daní. Už jsem chtěl jít pryč, ale posádka mne přemluvila, že musíme dovnitř, na ptest2 už totiž nic jiného nebylo.

Vevnitř jsme našli mladou dámu, která něco rychle zapisovala do knih, kterými byla zahlcená. Za jejími zády byly vidět podivné dveře, na kterých bylo napsáno **Administrator**.

„Jak vám mohu pomoci?“ Zeptala se nás po chvilce.

„Jste správně na Úřadě pro evidenci obyvatel, slečno-?“

„Paní, abyste věděla. Paní **SQL**.“ Odpověděla hrdě. **SQL**, to mi něco říkalo. Nebyl to nějaký významný rod? Matně jsem si vzpomínal na nějaké obří závody, že by výroba hřebíků? Nebo to byli jehly?

„Víte, paní **SQL**, my bychom se potřebovali dostat do té místnosti za vašimi zády, myslíte, že bychom mohli-?“

„-To nepůjde, na to nemáte oprávnění.“ Tak jsem to zkusil jinak.

„A co kdybych chtěl vidět záznamy všech narozených na ostrově od roku 1568?“ Na to se rozzářila. Přikývla a během chvíle měla na stole těžkou knihu. Okamžitě mi začala ukazovat jednotlivé záznamy a nadšeně mi vykládala historii všech rodin. Tvářil jsem se, že poslouchám a naznačil Googleitovi, aby konal. Potichu obešel paní **SQL**, aniž by si toho všimla, otevřel dveře a vnikl dovnitř. Během chvilky byl zpět a měli jsme tajemství **C**.

Díky Arlongovi jsme věděli, že jedno tajemství získáme od obchodníků, kteří obchodují mezi dvěma ostrovy. Protože jsme ještě nebyli na ptest3, zkusili jsme štěstí tam. A kde jinde získat informace, než v hospodě? Sedli jsme si, objednali rum a poslouchali. Mladej **Tcpdump** měl štěstí a po chvíli zjistil, že obchodník **Ada** prodává žhavé zboží. Podmínkou je však heslo. I to jsme za chvíli získali. Znělo **babb4ge**. Pak už nebyl problém Adu vyhledat a zboží koupit. Jednalo se o malou skříňku, která obsahovala tajemství **E**.

Zbývalo nám už jen jedno tajemství, alespoň podle mapy. Měl jsem tušení, že bude na ptest4. Tak jsme se opět sešli s rybářem **Nmapem**. Opili jsme ho tak, že se sotva udržel na nohou. Těsně předtím, než usnul, prozradil,

že je na ptest4 ještě jeden tajný podnik. Nechali jsme ho tedy střízlivět a vydali se za posledním kouskem tajemství. Před podnikem stála opět stráž. Když jsme se pokoušeli vstoupit, zastavil nás.

„Vstup je povolen pouze anonymním.“ řekl suše. Chvíli jsem se na něj zamyšleně koukal. No tak, už zbývá poslední tajemství, přece to teď nevzdáš. Anonymní. Co tím myslí? Pak mě napadla bláznivá myšlenka. Povolil jsem si šátek, který nosím kolem krku a zakryl jsem si jím spodní část obličeje.

„Stačí?“ Hlídač přikývl a pustil nás dál. U baru si už jen stačilo objednat drink z tajného menu (rum s mlékem) a tajemství F bylo naše.

Uspěli jsme. Arlongu, teď již můžeš odpočívat v pokoji, tajemství je v dobrých rukách.